

5. Do života s čistým štítem

„Mně ty šaty určitě spadnou!“ strachovala se Agáta a nervózně si upravovala ramínka a dekolt.

Chvíli jsem se tou představou nechal omývat, než mé fantazie přerušil odporný táhlý pískot mikrofonu, do něhož moderátor s předstíraným nadšením zahuhňal: „A jako další si pro šerpu půjde Vojtěch Chládek!“

Vykročil jsem. Z galerií se na mou hlavu okamžitě snesla sprška dvou dvacetníků. Jeden po mně s veškerou vervou mrštila maminka, druhý vypadl nějakému důchodci, když vytahoval kapesník, aby se vysmrkal.

Za bouřlivého aplausu mých rodičů mě třídní s mírnými komplikacemi navlékl do šerpy, na níž stálo přemrštěně kudrlinkovanou kurzívou: *Do života s čistým štítem*. Doteď jsem nepochopil, co má tohle stupidní heslo znamenat. Bohužel na hlasování o jeho použití se dostavila pouze jeho autorka, Vlasta Bouchalová. Návrh prošel jednohlasně.

Od umělohmotně se usmívajícího ředitele jsem převzal sklenku sektu a přání zdárně složené maturity a Alois Čížmar, můj bývalý spolužák, kterého vyhodili v tercii, neboť se úspěšně pokusil zapálit fyzikáře, mi předal květinu.

Po vyřízení těchto a několika dalších formalit jsme se celá třída jako jeden muž zašili do kamrlíku za pódiem, který byl už od časných ranních hodin plněn pestrou škálou alkoholu a vprostřed stolu mu vévodily tři ohromné sklenice s utopenci.

„*Do života s čistým štítem*,“ strhl si Radim našťavaně šerpu a chvíli civěl na nedocenené motto, „ty vole, to je tak nápaditý jak slogan reklamy na vložky.“

Vlasta ho probodla tetanovým pohledem. „Kritizovat umí každě!“ zavzlykala a s brekem vyběhla z místnosti.

„Začíná se to rozjíždět,“ utrousil Julius a típnul cigaretu o klavír, aniž by spustil oči z kusu obrovské jahody, jenž si bezstarostně levitoval v jeho sklenici nadnášen bublinkami šampaňského.

Tyhle lidi mi budou chybět, došlo mi, když jsem se prohraboval bednami lihovin, pátraje po své zamluvené láhvi jablečného berentzena, vědom si toho, že pokud chci zachovat jednosměrnost svého zažívacího traktu, musím dnes večer pít zcela monotónně. Á, tady je. Vytáhl jsem ji, vzal jsem si z poličky jeden plastický kelímeček a posadil se ke stolu.

„Ty vole,“ zafuněl Radim a těžce dosedl na židli vedle mě, „mně to je úplně jedno, že mě Vlasta nechala, chápeš? Teď jsem prostě svobodnej...“

Kývl jsem, vzal jsem si svou flašku a kelímeček a poohlížel se po lepším místě.

„Počkej,“ stáhl mě zpátky, „je mi to jedno, rozumíš?“

„Mně taky,“ souhlasil jsem.

„Svobodnej. Nevázanej. Můžu si užívat,“ všiml si láhve vodky na piáně, ihned po ní sáhl a začal ji do sebe klopit. „Jsem volnej. A mě chce každá. A když ne, tak bude chtít,“ vylovil nudli z levé nozdry a otřel si ji do stehna.

„Držim palce,“ vyrazil jsem ze sebe nakonec, jen abych přerušil rozpačité patnáctivteřinové mlčení.

Sálem se mezitím šířil geometrickou řadou informační klenot. „Chlast a žrádlo zadáčo v zákulisí,“ špitalo se u každého stolu i při každém ploužáku.

A tak v zákulisí už za půl hodiny nebylo k hnutí. Přitom maturant jsem tu byl momentálně jediný. Zbytek třídy před malou chvilkou naskákal na parket křičet, že chce žít krásně a nonstop. Jako na jediného ošerpaného se na mě stála přípitku chtivá fronta.

„Na maturitu, chlape!“ zvolal jakýsi blondýn a vrazil mi do ruky kelímeček s čímsi hnědým, co zcizil z naší alkoholové zásoby.

„Já tohle nepiju,“ opatrně jsem přičichl.

„Nekecej! Teď už jo.“

Situace se mnohokrát opakovala. Jen už ne s blondýny. Měnily se odstíny vlasů i nápojů a tváře gratulantů byly stále rozostřenější. Nesčetněkrát jsem si připil na maturitu, mockrát na mě, dvakrát na výročí svatby nějakého Franty z Kutné Hory a jednou na moje zlato ze Salt Lake City.

Když se dav přehnal, zbyla jen hromada prázdných láhví a já. Shrbený na židli, se skelným pohledem a problémy s rovnováhou.

„Ty vole, kde je všechen chlast?“ zděsil se právě příchozí Julius tak, že málem spolknul cigaretu. Pak se podíval na mě: „Ty seš prase.“ Rezignovaně položil na stůl průhledný balíček. Zkoumavě jsem se na něj podíval.

„To zůstalo v tombole,“ vysvětloval, „nikdo si nepřišel.“

„Já ochutnám,“ vyartikuloval jsem s obtížemi.

Několik minut jsme mlčky seděli. Julius pokuřoval. Já chroupal pestrobarevné kuličky z balíčku.

„To je do vany,“ řekl najednou, když jsem se zakusoval do šesté kuličky.

„Cože?“ olízl jsem se.

„Do vany, vole,“ vydechl obláček kouře, „žereš sůl do koupele.“

„Mně to přišlo nějaký... pikantní,“ zasmál jsem se a spadnul ze židle.

Vtom jsem zaslechl, jak někdo příšerně falešně zpívá

internacionálu. Byli to tři rozmazaní Radimové, kteří naprosto synchronizovaně vklopýtali do dveří. Každý měl v pravé ruce ze tří čtvrtin vypitou láhev vodky.

„Do prdele, kde je všechen chlast?“ přerušili znepokojeně koncertní turné a začali zoufale prohrabávat bedny.

„Mně je nějak blbě...“ zaskuhral jsem z podlahy.

„Protože máš divný stravovací návyky,“ diagnostikoval mě Julius a rozbaloval další karton Marlboro.

„Já... ho vezmu ven,“ řekl Radim smířený s tím, že jsme nasuchu, otcovsky mi pomohl vstát a velmi nejistým krokem mě vedl parketem.

„Tady se posaď, jo? Já ti dojdu pro kafe. Hned jsem zpátky.“

Zatímco se zdlohavým klikatým způsobem vydal k baru, já se začal rozhlížet, kde to jsem. Proboha, já sedím u učitelského stolu... jo. Mžoural jsem bez výrazu na výkvět profesorského sboru, který mě na oplátku často zkoumavě vyděšenými pohledy. Nemohl jsem se svých kantorů dopočítat, protože někteří tu byli dvakrát i vícekrát. Obrátil jsem malátně hlavu tam, odkud měla každou chvíli dorazit moje káva. Barmanka se snažila marně probudit Radima, který spočinul přímo na barovém pultu.

„Jste nějaký bledý, Vojtěchu,“ angažovala se spolustolovnice po mé levici, profesorka Abrtová.

Laškovně jsem se na ni otočil a vydal jsem jakési citoslovce.

„Je vám dobře?“

„Ano,“ lhal jsem a mohutně zakýval několikrát hlavou všemi směry, aby mi uvěřila. Bylo mi hrozně. Cítil jsem, jak se mi přetlačují vnitřnosti a do stěn žaludku rozleptaných pestrobarevným alkoholem se mi zabodávají ostré krystalky soli do koupele.

„Z čeho maturujete?“ snažila se Abrtová vši silou udržet nevázanou konverzaci.

Vtom žaludek udělal výmyk a moje trávicí šťávy vytryskly na ubrus. Abrtová zapištěla. Radim se s trhnutím probudil a rozlil na kolemjdoucí Vlastu vařící kafe...

...pomalu jsem otevřel oči. Celý můj pokoj nabyl přes noc prapodivné aroma, na koberci ležely poblité kalhoty a sako a z ramínka nad peřiňákem visela zmačkaná a pozvracená šerpa: *Do života s čistým štítem*. Bože... ta pachůť v ústech... a moje vzpomínky na včerejší večer jsou ucelené jako sociální demokracie.

Vyhrabal jsem se z postele a vydal se do koupelny k zrcadlu. Propadlé oči, zmuchlané tváře, celý obličej naruby a cosi... nad horním rtem. Naklonil jsem se a zaostřil. Rtěnka. Kousek otisku rtů. Tak já jsem se včera líbal... a vůbec nevím s kým. Doufám, že s dívkou.

Najednou jsem zaslechl plesknutí. To maminka v pokojíku spráskla ruce.

„Vojto, co to je? Ty jsi zvracel?“

„Ne,“ reagoval jsem instinktivně, „to... Julius... se strašně opil a... pozvracel mě.“

„Kolikrát proboha?“ prohlížela maminka nevěřičně sako ze všech stran.

„No... jednou,“ zaváhal jsem, „ale on se předtím strašně moc najedl.“

Jiří Charvát

[HTTP://CHLADNOUHLAVU.CZ](http://CHLADNOUHLAVU.CZ)